

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 316/08-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť A. L., G., zastúpenej advokátom JUDr. P. R., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/1996 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. L. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/1996 porušené bolo.

2. A. L. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. A. L. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 101 Sk (slovom desaťtisícstojeden slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právneho zástupcovi JUDr. P. R., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 316/08-20 z 11. septembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. L., G. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/1996.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 119/1996 sa žalobou z 9. februára 1996 žalobca domáhal proti sťažovateľke a spol. vyrovnania dedičských podielov. Podľa tvrdení sťažovateľky okresný súd koná v predmetnej veci so zbytočnými a neodôvodnenými priet'ahmi, čím sa predlžuje stav jej právnej neistoty a odd'aluje sa právoplatné skončenie sporu.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Postup sťažovateľa v procesnom postavení odporcu v rade 3/ možno hodnotiť ako aktívny. Bez zbytočného odkladu reagoval na výzvy konajúceho súdu, osobne sa zúčastňoval pojednávaní vo veci. Za účelom ochrany svojich práv využil aj všetky účinné prostriedky nápravy, ktorý mu zákon poskytuje. Sťažnosťou zo dňa 11. 02. 2008 adresovanou predsedovi konajúceho súdu namietal nečinnosť prvostupňového súdu. Sťažovateľ teda svojim postupom nezaložil príčinu spomaleného postupu súdu. Nie sú teda dané také významné skutočnosti, ktorými by sťažovateľ podstatne, resp. závažnou mierou prispel k spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní.

Pokiaľ sa jedná o právnu a faktickú zložitosť prejednávanej veci táto sa skúma so zreteľom na povahu veci a čo v nej účastníkom ide. Predmetom konania je nárok na vyrovnanie dedičských podielov. Vzhľadom na existenciu právnej úpravy na dané právne vzťahy nemožno vec hodnotiť ako právne zložitú. Rovnako v posudzovanom prípade sa nejedná ani o faktickú zložitosť veci. ...

Odporca v priebehu súdneho konania uskutočnil niekoľko procesných úkonov, ktoré však neviedli k odstráneniu právnej neistoty v konaní. Odporca teda uskutočňoval neefektívne úkony, ktoré prispeli k prieťahom v konaní. V uvedenom období teda súd neuskutočnil nijaký procesne relevantný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty v konaní.

Sťažovateľ je fyzickou osobou a absencia právnej istoty v prejednávanej veci znamená pre neho citelné následky. Uvedená právna neistota sťažovateľa je zvýraznená jeho nemalými výdajmi, samotnou povahou predmetu konania a pretrvávajúcimi prieťahmi v konaní, ktoré nesporne vedú k založeniu právnej neistoty sťažovateľky ohľadne jej vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Nesporne je na ujmu sťažovateľky, že predmetná právna neistota pretrváva viac ako 12 rokov, teda jej vlastnícke práva je takto po tak dlhú dobu rozporované.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa – A. L., G. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Okresným súdom v Žiline, č. k.: 12 C 119/1996 vo veci vyrovnania dedičských podielov porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade s čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Žiline, č. k.: 12 C 119/1996 vo veci vyrovnania dedičských podielov konať.

Ústavný súd zároveň v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v celkovej výške 100.000,- Sk. “

Sťažovateľka žiadala, aby jej ústavný súd priznal aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: podpredseda okresného súdu listom sp. zn. 1 SprS 229/08 z 30. septembra 2008 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu listom z 13. októbra 2008.

2.1 Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„Vzhľadom na skutočnosť, že spisový materiál v súčasnej dobe nemám k dispozícii, nie je možné z našej strany podať bližšie vyjadrenie vo veci. Treba však poukázať na skutočnosť, že Okresný súd Žilina vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 21. 7. 2006. Následne sa spis viac ako rok nachádzal na Krajskom súde v Žiline na rozhodnutie o podanom odvolaní. Za toto obdobie teda Okresný súd v Žiline nemôže niesť zodpovednosť. Bezprostredne po vrátení spisu z Krajského súdu v Žiline okresný súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom dňa 25. 3. 2008. Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť z dôvodu podaných odvolaní. (Spis je v súčasnosti na odvolacom súde, pozn.)

Vzhľadom na uvedené tak považujem sťažnosť v časti kde sťažovateľka žiada prikázať Okresnému súdu v Žiline, aby vo veci konal za nedôvodnú. Okresný súd v Žiline v priebehu minimálne posledných dvoch rokov vo veci riadne koná a za toto obdobie Okresný súd Žilina nespôsobil vo veci žiadne prietahy. ...

Okresný súd Žilina súhlasí s upustením od ústneho prejednávania veci. “

2.2 Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu:

„S poukazom na ust. § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde týmto ako účastník konania vyhlasujeme, že súhlasíme s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu. ...

Sme toho názoru, že vyššie uvedené skutočnosti bez ďalšieho nemôžu brániť konajúcemu súdu v tom, aby poskytol účastníkom konania nielen účinnú ale aj rýchlu ochranu ich práv a uvedené skutočnosti sú vo vzťahu k účelu namietaného ústavného práva bez právneho významu.

Žalobný návrh bol podaný dňa 09. 02. 1996, súd vo veci prvý krát rozhodol dňa 21. 07. 2006, v tomto období súd neuskutočnil žiadne právne relevantné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. Napriek skutočnosti, že vec nie je po právnej a ani skutkovej stránke mimoriadne náročná, do dnešného dňa nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Zo sťažnosti a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 C 119/1996:

- 13. február 1996 – žalobou podanou okresnému súdu sa žalobkyňa od sťažovateľky a spol. domáhala vyrovnania dedičských podielov z dedičstva po otcovi žalobkyne; pričom sťažovateľka a spol. sú potomkami sestry žalobkyne,
- 7. marec 1996 – okresný súd nariadil pojednávanie na 27. marec 1996,
- 27. marec 1996 – po vypočutí účastníkov a po súhlase sťažovateľky a spol. s vyrovnávaním dedičských podielov týkajúcich sa nehnuteľností v užívaní JRD G. (ďalej len „JRD“), okresný súd odročil pojednávanie na neurčito z dôvodu dožiadania príslušného katastrálneho úradu a pripojenia dedičských spisov,
- 27. máj 1996 – okresný súd vyzval príslušné JRD, aby oznámilo, či parcely označené v návrhu sú v jeho užívaní, a súčasne vyzval katastrálny úrad o podanie informácie, kto je vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území G. vedených na LV 111,
- 30. máj 1996 – katastrálny úrad reagoval na výzvu okresného súdu,
- 24. jún 1996 – okresný súd opätovne vyzýval JRD v zmysle výzvy z 27. mája 1996,
- 28. jún 1996 – JRD reagovalo na výzvu okresného súdu,
- 10. apríl 1997 – okresný súd nariadil pojednávanie na 22. apríl 1997,
- 21. apríl 1997 – sťažovateľka ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní,
- 22. apríl 1997 – okresný súd pojednávanie odročil na 21. máj 1997 z dôvodu neprítomnosti žalovaného v 2. rade a sťažovateľky,
- 21. máj 1997 – po vypočutí účastníkov okresný súd pojednávanie odročil na neurčito s tým, že sťažovateľka a spol. predložia okresnému súdu fotokópie listín, ktoré ako dôkazy predložili okresnému súdu k nahliadnutiu, ako aj z dôvodu vyžiadania identifikácie parciel od katastrálneho úradu,
- 26. august 2005 – syn žalobkyne oznámil okresnému súdu, že žalobkyňa zomrela v roku 2001, a žiadal, aby okresný súd s ním ďalej konal ako so žalobcom, pretože je jediným dedičom žalobkyne,
- 4. apríl 2006 – okresný súd uznesením uložil žalobcovi, aby upresnil žalobný petit,
- 24. apríl 2006 – žalobca upresnil žalobný petit,
- 19. jún 2006 – okresný súd nariadil pojednávanie na 21. júl 2006,
- 21. jún 2006 – okresný súd uznesením pripustil zmenu žalobného petitu v zmysle upresnenia žalobcom z 24. apríla 2006,

- 21. júl 2006 – okresný súd po vypočutí účastníkov konania vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým sčasti vyhovel žalobe a sčasti ju zamietol,
- 27. september 2006 – sťažovateľka podala odvolanie proti rozsudku,
- 3. október 2006 – žalovaný v 2. rade podal odvolanie proti rozsudku,
- 30. októbra 2006 – spis bol predložený Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní, ktorý vo veci konal pod sp. zn. 6 Co 397/06,
- 17. október 2007 – krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 397/06 sčasti zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k parcelám, v spojení s ktorými počas odvolacieho konania žalobca zobral žalobu späť, a konanie v tejto časti zastavil a vo zvyšku rozsudok okresného súdu zrušil pre nepreskúmateľnosť a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- 7. december 2007 – spis bol vrátený okresnému súdu,
- 18. február 2008 – okresný súd nariadil pojednávanie na 25. marec 2008,
- 19. február 2008 – okresný súd vyzval právnu zástupkyňu žalobcu, aby vzhľadom na to, že v rámci odvolacieho konania navrhla iný žalobný petit, než o akom rozhodol okresný súd, upresnila, ktorý žalobný petit je jej návrhom na rozhodnutie, a zároveň vyzval sťažovateľku a spol., aby predložili dôkazy, na ktoré sa odvolávajú,
- 27. február 2008 – právna zástupkyňa žalobcu oznámila, že trvá na tom, aby okresný súd rozhodol v zmysle upraveného žalobného petitu, ktorý predložila v odvolacom konaní krajskému súdu, a zároveň žalovaný v 1. rade predložil originály listinných dôkazov k veci,
- 13. marec 2008 – žalobca predložil listinné dôkazy,
- 20. marec 2008 – po vypočutí účastníkov konania okresný súd rozsudkom žalobu zamietol (pojednávanie sa malo konať 25. marca 2008, pozn.),
- 13. máj 2008 – sťažovateľka podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu, a to proti výroku o trovách konania,
- 20. máj 2008 – žalobca sa odvolal proti rozsudku okresného súdu,
- 30. máj 2008 – okresný súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie a jeho odvolanie zaslal na vyjadrenie sťažovateľke a spol.,
- 11. júl 2008 – spis bol predložený krajskému súdu, ktorý vo veci koná pod sp. zn. 6 Co 215/08 a podľa zistenia ústavného súdu v danej veci nebolo dosiaľ nariadené žiadne pojednávanie a vo veci nie je ani rozhodnuté.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/1996 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že z konkrétnych okolností daného prípadu a z rozsahu procesných úkonov vykonaných okresným súdom je zrejmé, že toto konanie nevykazuje znaky právnej ani skutkovej zložitosti, ktoré by mohli mať vplyv

na vznik zbytočných priet'ahov v predmetnom konaní. Právnu alebo faktickú zložitost' veci vo svojom vyjadrení netvrdil ani okresný súd.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred všeobecným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preskúmaním spisu okresného súdu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka významnou mierou prispela k zbytočným priet'ahom v napádanom konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v tejto súvislosti zistil, že postup okresného súdu bol poznačený dlhodobými a neodôvodnenými priet'ahmi, a to čase od 28. júna 1996, keď subjekt vyzvaný okresným súdom reagoval na jeho výzvu, do 10. apríla 1997, keď okresný súd nariadil pojednávanie, t. j. viac ako deväť mesiacov, a ďalším obdobím dlhodobej nečinnosti okresného súdu v trvaní viac ako osem rokov a desať mesiacov je obdobie od 21. mája 1997, keď okresný súd odročil pojednávanie na neurčito, do 4. apríla 2006, keď okresný súd začal vo veci opätovne konať a žalobcovi uložil, aby upresnil žalobný petit.

Celková doba zbytočných priet'ahov spôsobených okresným súdom je tak podľa zistenia ústavného súdu viac ako deväť rokov a sedem mesiacov.

Súčasne ústavný súd poznamenáva, že dobu, počas ktorej sa spis z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na krajskom súde (od 30. októbra 2006 do 7. decembra 2007 a od 11. júla 2008 doteraz) a ktorej dĺžku, resp. trvanie nemohol okresný súd ovplyvniť, nemožno z objektívnych dôvodov pripočítat' na jeho ťarchu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 119/1996 došlo postupom okresného súdu k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov

zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Vzhľadom na to, že v skúmanom konaní okresný súd vyhlásil 20. marca 2008 rozsudok a v súčasnej dobe koná v danej veci odvolací krajský súd, ústavný súd v tomto štádiu nepovažoval za potrebné prikázať okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov [§ 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka sa domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľku dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke aj finančné zadosťučinenie podľa uvedeného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na dlhodobú a neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu považuje za primerané v sume uplatnenej sťažovateľkou, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil náhradu trov v celkovej sume 13 464 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu je 191 Sk.

S poukazom na výsledok konania ústavný súd priznal sťažovateľke nárok na úhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu a podanie vyjadrenia z 13. októbra 2008) v sume 10 101 Sk vrátane režijného paušálu, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd nad rámec podotýka, že sťažovateľka podala sťažnosť v zastúpení advokátom JUDr. P. R., Ž., avšak v priebehu konania pred ústavným súdom tento podaním doručeným ústavnému súdu 5. augusta 2008 oznámil, že sťažovateľku v predmetnej veci už nezastupuje z dôvodu vypovedania splnomocnenia s tým, že prílohou predmetného podania bolo splnomocnenie udelené sťažovateľkou advokátovi Mgr. V. Ž., M., ktorý bol ako právny zástupca sťažovateľky uvedený aj v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 316/08-20 z 11. septembra 2008 o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Následne 1. októbra 2008 bolo ústavnému súdu doručené splnomocnenie z 25. septembra 2008, ktoré sťažovateľka udelila na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom opätovne advokátovi JUDr. P. R., prílohou ktorého bolo vypovedanie splnomocnenia advokátovi Mgr. V. Ž.

Vzhľadom na skutočnosť, že advokát Mgr. V. Ž. si v konaní pred ústavným súdom neuplatnil náhradu trov konania, ústavný súd sa touto otázkou nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2008